

tega sladkega hinavca. On seda za obloženo mizo, se valja po pernicah, oblači ženo v svilo in žamet; jaz pa si moram pritrgovati zaradi njegove potratnosti in pisariti, da se mi krčijo prsti.“

Janku so silile solze v oči; tako se je zasmilil sam sebi. Primerjal se je zopet z Ivanom in Josipom. Oba sta lepo rejena, nališpana in nakrišpana, velenjena in blagorodna; on pa mršav in kuštrav kakor razdrapana žimnica, brez ugleda, brez denarja. Za druge ljudi je izcrpil on vse svoje moči, drugim je razdal, kar je imel; zdaj nima nič, in godi se mu kakor hišnemu očetu, ki je razdelil med nehvaležne otroke vse svoje imetje, in zdaj se ga branijo vsi in ga odrivajo.

„Nehvaležno ljudstvo!“ je pokimal Janko žalosten in poizkušal zaškripati z zobmi. Srd in zaničevanje človeškega rodu mu je napolnilo dušo, in poleg te splošne jeze si je moral še denarne zadrege sestre Zore gnati k srcu. „Za svoj denar naj se košatita Josip in njegova stara; za tujega se ne bosta,“ si je dejal. Saj je bil ta tuji denar kot denar njegove sestre takorekoč tudi njegov. In on, Janko, naj bi prepuščal svoj denar Josipu! Ali ni to nesramna zahteva in narobesvet?

Janko je premišljeval, kdaj da naj bi šel nad tega svojega dolžnika. Razpoložen in ubran je bil v tem trenutju prav dobro za tak posel; toda prepozno je bilo; čas je bil neugoden. Drugega dne pa se je bilo bati, da se jeza ohladi, ali pa celo, da pozabi Janko svoje obljube in dolžnosti. Saj se mu je bilo že pripetilo, da je prišel v uredništvo po nagrado za spis, ki ga je bil pozabil spisati. Potrebno je bilo vsekako porabiti to jezo, kakršna se morda ne vrne tako kmalu.

Janku se je posvetilo v glavi, in zavil je naravnost v kavarno.

„Pero, tinto, pikolo, in eno dopisnico!“ je ukazal. „Ali bom jaz po mestu lovil tega bedaka?“ si je mislil. „Čemu pa znam jaz pisati in Josip brati? Tako pozornih bralcev, kakršen bo Josip, bi si želel marsikak pisatelj. A jaz bom tudi zadel pravo struno. Dopisnica je imenitna iznajdba: zaradi pomanjkanja prostora moraš hitro skleniti. Jedrnato bo treba nahruliti Josipa.“

Ko je bil vlil Janko s težko roko srdite misli v žaljive besede, se je pomiril. „Danes sem se jezil jaz; jutri se bodo jezili drugi,“ si je dejal zadovoljen in si naročil plačila za svoj trud. (Dalje.)

Velikomestno jutro.

Zložil Vekoslav Remec.

O ti, ki nosiš še v očeh
bleščeče zarje jutro tihih,
ko polja v prvih mračnih vzdihih
bude po jasnih se nočeh —
o ti — ne glej me!

Visoko v megli tulijo sirene
in trume zlivajo se v vhod teman,
odkoder trdo v mračni zimski dan
zvenijo melodije že jeklene.

V palači okno trudno se zapira,
še hip poprej bil tam obraz je bled,
oči vse rosne, v njih še motni sled
preteklih ur in greha in nemira ...
Spustile so razkošne se zavesa,
v daljavi mračni zvon zvoni, zvoni —
bogve, li duša se v bridkosti trese
in v kesu, li rešitve več ji ni?

Zarja.

Zložil Radoslav Bevk.

Barve zlil je v tisoč harmonij —
zazvenel večer od vseh strani ...

„Mati, glej, zapad gori, gori!“

„Sin moj,
to trpljenja našega je kri;
solnce ga nabralo je čez dan
in izkrvavélo v ocean ...“